

Jaume Sanllorente fa set anys que viu a Bombai i assegura que "no hi ha cap altre lloc al món tan dur". FRANCESC MELCION

un llibre

'AMB ELS
ULLS
D'OBERTS',
MIQUEL
MARTÍ
I POL

un lloc

NEIL'S
YARD, A
LONDRES

un número

7

Sí, vaig decidir instal·lar-me allà. Al principi va ser molt difícil perquè no tot és tan bucòlic com sembla però el resultat va ser la creació de Sonrisas de Bombay.

Quina és la vostra tasca?

Actualment l'ONG beneficia més de 4.500 persones dels carrers de Bombai. El nostre punt fort és que treballem amb les comunitats, no per a les comunitats. Treballem en educació, salut i desenvolupament socioeconòmic, sobretot en temes de desenvolupament de les dones.

Deu ser molt satisfactori veure'n els resultats.

Sí, ho és. És increïble quan veus el canvi d'actitud de molts dels que participen en els nostres projectes. Des de les dones de les cooperatives, als alumnes de les guarderies o les mestres. És fantàstic veure com aquells nens amb qui vam començar ara ja van a la universitat.

Com va reaccionar la teva família quan vas dir que ho deixaves tot per marxar allà?

El meu pare està sol perquè la meua mare va morir fa temps i jo sóc fill únic, per tant la responsabilitat que sentia era doble o triple. Però ell va reaccionar com ho ha fet moltes vegades a la vida, dient que potser no l'entusiasma la idea però donant-me tot el seu suport.

I com és viure a Bombai?

No hi ha cap altre lloc al món més dur que Bombai. És un lloc que trenca esquemes i no és fàcil viure-hi. Són 20 milions de persones, no estàs mai sol però estàs molt sol. No pots caminar pel carrer perquè no hi ha carrers asfaltats, hi ha molta

tancar la meitat dels projectes.

Què has après en tot aquest temps?

Molt. He après a deixar-me menys a tenir més paciència. He potenciat el sentit de l'humor perquè és l'únic que permet que no t'enfonsis i, sobretot, he perdut por. Veig que a Occident estem carregats de punyetes i això ens tradueix en por. Ens fa por tot.

Per exemple?

Ens fa por fer un canvi a la nostra vida. I jo penso que no passa res, ni tan sols passa res quan ens morim. El camió de la brosa seguirà passant, la senyora del forn vendrà els mateixos pans... Tenim molta por i nosaltres mateixos ens creiem la vida que ens ha tocat. Tenim massa por a sortir de les presons que nosaltres mateixos ens hem construït. Jo he après a perdre aquesta por.

Tu lluites contra la pobresa. ¿És difícil acceptar que tot i les teves petites victòries no podràs acabar mai amb aquest problema?

Sí, és difícil d'acceptar, però val més això que res. Val més que David li tiri una pedra a Goliat i el deixi una mica borni, perquè potser un altre David li tirarà una altra pedra i entre tots el tombarem.

Aquest projecte t'ha fet més feliç?

M'ha fet sentir lliure i aquesta sensació és el més pròxim a la felicitat que hi ha. Però no ens hem d'enganyar, és una vida que m'ha donat molts maldecaps, més incomoditat, responsabilitats, angúnies... que segurament no hauria tingut amb una feina normal. Tot i que això m'ha fet sentir més compromès amb el meu món. —